

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.961 van 12 mei 2016
in de zaak A. 218.889/XIV-36.979**

In zake : XXXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Charles Buytaert
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Regentschapsstraat 4
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 29 maart 2016, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 163.467 van 4 maart 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 12 april 2016 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Verzoeker voert in een eerste middel onder meer de schending aan van artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) doch zonder uiteen te zetten op welke wijze het bestreden arrest deze bepaling zou hebben geschonden. De materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van

behoorlijk bestuur is niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Het eerste middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

In het bestreden arrest wordt op omstandig gemotiveerde wijze geoordeeld dat verzoeker zijn beweerde herkomst uit Zuid- en Centraal-Somalië niet aannemelijk weet te maken en dat er dan ook geen geloof kan worden gehecht aan de door hem beweerde problemen met Al Shabaab die zich daar zouden hebben voorgedaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt daarbij ook vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn beweerde activiteiten als hulplandbouwer op gronden van een klant van zijn vader. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen diende na die vaststelling niet verder in te gaan op verzoekers concrete asielmotieven die net hun grondslag vinden in zijn ongeloofwaardig bevonden herkomst. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, werd daarmee zijn grief wel degelijk beantwoord. Het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het eerste middel is in die mate kennelijk ongegrond.

2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een administratief rechtscollege dat jurisdictionele beslissingen uitspreekt, te dezen met hervormingsbevoegdheid, waarop “het recht op behoorlijk bestuur zoals vervat in art. 41 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en art. 8 lid 2 Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005” niet van toepassing is. Verzoeker kan zich bovendien in een cassatieberoep tegen een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet dienstig beroepen op een schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 ‘tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen’. Het tweede middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Verzoeker voert tevens een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, (hierna: het EVRM) en voert ter adstructie aan dat “de bestreden beslissing [zich] beperkt [...] tot het bevestigen van de beslissing van het CGVS, zonder echter vast te stellen naar welk land hij dan ingevolge de negatieve asielbeslissing zou moeten worden verwezen” zodat geen onderzoek werd gedaan naar een risico op schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker heeft voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen weliswaar de schending van artikel 3 van het EVRM aangevoerd, doch hij heeft die schending enkel ontwikkeld aan de hand van zijn asielrelaas. Zoals bij de behandeling van het eerste middel werd uiteengezet, werd verzoekers grief die betrekking heeft op zijn asielmotieven wel degelijk beantwoord met het bestreden arrest zodat aan de formele motiveringsplicht is voldaan. Daarenboven werd in de aanvankelijk bestreden beslissing, wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, opgemerkt dat het vermoeden bestaat dat verzoeker afkomstig is uit Somaliland, dat dit vermoeden op zich niet volstaat om te besluiten tot een nood aan bescherming wegens een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade en dat uit informatie blijkt dat er in Somaliland geen sprake is van een gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld. Verzoeker heeft dat vermoeden op geen enkele wijze betwist voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat deze op wettige wijze kon besluiten dat de motieven van de aanvankelijk bestreden beslissing “door de Raad [worden] gevalideerd en hernomen”. Verzoekers kritiek dat niet werd vastgesteld naar welk land hij zou moeten worden verwezen, mist dan ook feitelijke grondslag. Het tweede middel is in die mate kennelijk ongegrond.

3. Daargelaten de vraag of verzoeker zich rechtstreeks kan beroepen op Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 van het Europees Parlement en de Raad inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, beperkt hij zich in het derde middel tot de loutere bewering dat “niet alle elementen die voorlagen of voor konden liggen bij de beoordeling van de asielaanvraag [werden] betrokken”, zonder op enige wijze nader uiteen te zetten met welke elementen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening zou hebben gehouden.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op twaalf mei tweeduizend zestien,
door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams